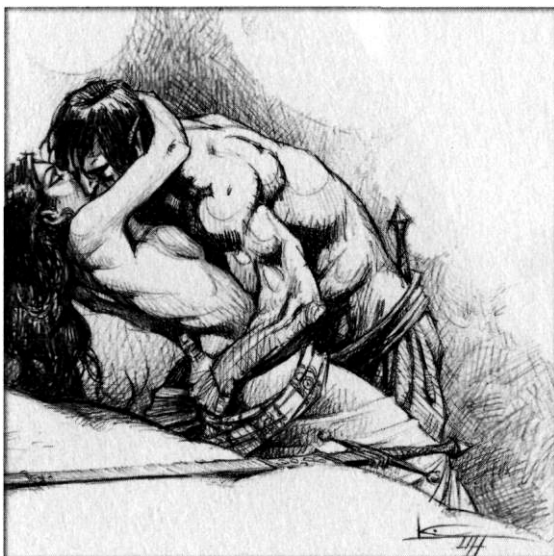

Ρεττα Νεομυλλιερόνα
ZAKLÍNAČKA

ROTA

Petra Neomillnerová
Zaklínačka
LOTA

Copyright © 2014 Petra Neomillnerová

ISBN 978-80-7486-057-7 (ePub)

ISBN 978-80-7486-058-4 (mobi)

ISBN 978-80-7486-059-1 (PDF)

Úvod k příběhům, které se nestaly... a přece k nim dochází

*„Bylo tu však něco těžkého co drtí
smutek, stesk a úzkost z života i smrti“*

Vítězslav Nezval: Edison

Obecné mínění posouvá fantasy do říše vyprávěnek. Autoři prý tahají z klobouku draky, elfy, čaroděje, trpaslíky, barbary a vůbec všelijakou podezřelou havěť, aby rozptýlili čtenáře. Hrají si s kouzly a souboji, do toho přihodí hrst bitev, alespoň jednu krasavici v ohrožení, naivní nebo třesuté oduševnělé dialogy. „Když se píše o upírech, pobitých zombiích a magických artefaktech, nikdo to nemůže brát vážně!“ To se totiž v životě nestává.

Ale stává se, že se bojíme: třeba havárie, nevěry, nemoci nebo exekuce. Usilujeme o lásku, volnost, bankovní konto, úspěch. Můžeme se ošklivě pohádat, narazit na šikanu, ocitnout se sami bez pomoci a přátel. Nikdo z nás se nevyhne bolesti, i kdyby k tomu došlo jedinkrát za celá léta. Ani otrlý scenárista televizních seriálů si nevymyslí tak krkolomné a tragické zápletky, jaké dokáže stvořit realita.

Nejsou to moderní technologie, demokratické zřízení a blahobytný styl vyspělé civilizace, co tvoří podstatu lidské existence, ale pradávné vztahy a emoce – utrpení a touha, krutost a soucit, hrůza a naděje. Pokud je spisovatel dokáže svým uměním uvěřitelně zachytit, dotkl se podstaty skutečného života. Když postavy na stránkách knihy ožijí a dýchají, nezáleží na tom, jestli jejich tvůrce píše o podnikatelce středního věku, mladistvém narkomanovi, o vlkodlaku nebo víle.

Zdálo by se, že stačí prostřednictvím vypjatých akčních scén, propracovaných šarvátek, britkého dialogu a drastických popisů vybudovat svět bez iluzí, zato s odvrácenou tváří: tvrdý a těžko předvídatelný, tak jak se

s ním často střetáváme. Jenže naturalistické zobrazení, kterému by scházela jiskra skutečného prožitku, by nebylo o mnoho lepší než idealistická selanka; možná jen zábavnější.

Zázrak věrohodnosti znamená přitáhnout čtenáře pomocí pouhých slov do středu dění a přinutit ho, aby s rozporuplnými hrdiny prožíval jejich osudy. Na rozdíl od početných románových figur ze snazšího, více pohodového břehu fantasy (bez ohledu na litry prolité krve nebo temnotemné konce) tu pocítíme palčivý záchvěv, který provází nás samotné v hraničních situacích.

Petra Neomillnerová se odvážila ve svém dile jít až na dřev reality, pro tentokrát oblečené v neurčitě středověké období. Používá nelitostné konfrontace, impulzivní střety, sex bez libivých servitků, hořkou tělesnost, zranitelnost a prohry hrdinů... jejich houževnatost a paličatou vnitřní sílu, která je znovu a znovu tahá z krvavého marastu.

K dobrodružným atributům, na nichž jsou zručně stavěny napínavé pasáže, přibyla lidskost, tesknota a především neokázalý, ale hluboký soucit se slabými, s ubožáky a ztracenci lidské komunity – v žánru fantasy jde o neobvyklý, o to působivější aspekt.

Živelné, drsné a přitom živoucí prvky, které před několika lety ozvláštnily knižní prvotinu Petry Neomillnerové „Vlastní krev“, nejvýrazněji zaznívají v syrově laděných příbězích zaklánačky Loty.

Tři z povídek v této sbírce byly knižně publikovány dříve: „Zmetek z temnot“ v antologii „Legie nesmrtelných“, „Stříbro je, když“ a „Mlynářčina náruč“ v autorském výboru „Hry na bolest“. Tady působivě dotvářejí Lotinu sudbu... a její literární podobu silné, samostatné, sebevědomé hrdinky navzdory všem mizériím a sporným revoltám. Jen ti, kteří si v prvním vyprávění o Lotě „Psí zima“ oblíbili zabijáckého upíra Enna, budou muset počkat na další svazek.

Není to četba pro ty, kteří odcházejí z kina v okamžiku, kdy někdo na plátně zakleje, zasouloží si nebo na někoho vyrazí pěstí. Ale – krom velmi funkční magie zrozené z přírodních kořenů a bytostí, které za starých časů brali všichni vážně – tu nenajdete nic, co by neexistovalo na naší reálné Zemi, dokonce v naší společnosti. Snad jen vůle bojovat a existovat je ve světě zaklánačky Loty mocnější než dnes...

„Bylo tu však něco krásného co drtí
odvaha a radost z života i smrti...“

Františka Vrbenská

Temná záležitost

Vysoký muž naposledy máchl sekerou, polínko se rozlétlo a kusy dřeva dopadly na ušlapaný sníh.

„Odnes to do dřevníku, Loty.“

Rozcuchané děcko, které ho až dosud pozorovalo při práci, se ušklíblo.

„Už jsem unavená, Volmare.“

„Já jsem unavenej, děvče, tys jen koukala. Maž.“

Děvčátko, které vypadalo nejvýš na devět let, stáhlo koutky jako vlče, které se chystá kousnout, ale pak se s nechutí sklonilo k třískám.

„Příště radši pomůžu Justovi v kuchyni,“ kápě od krátkého pláštíku padla Lotě přes hlavu a dívka ji netrpělivě strásla stranou, „je tam teplo a nic po mně nechce.“

„Aby bylo teplo a aby Just mohl vařit, musí někdo udělat dřevo,“ Volmar byl na své sebeovládání pyšný. Pravda, ve Škole bylo hodně žáků a většinu z nich už by zaklínač dávno přetáhl klackem, ale pro tohle děcko měl slabost. Hubatá holka s nepořádně zapleteným copem, ostrým nosem a špičatýma ušima byla pod jeho ochranou. Jeho nůž přeřízl pupeční šňůru, to on ji po porodu držel v náručí...

V hloubi staré pevnosti někdo zabušil na ochraptělý zvonec.

„Večeře,“ Lota hodila polínka do sněhu a vyrazila vyšlapanou cestičkou mezi kolnami směrem k hlavní budově.

„Seber to, ale fofrem,“ křikl za ní zaklínač. Jsou věci, jako je náklonnost, bezmála láska, a pak zas jiné, jako například nechat ze sebe dělat vola.

„Seber to, ale fofrem,“ odsekával Volmar slova, když vlekl vzpírající se děcko zpátky k špalvu, a každé ze slov doprovodil důrazným štulcem. „Okamžitě.“

V Lotiných očích se zablesklo. „Nech mě bejt, nech mě bejt, ty špinavej, hnusnej...“ Malé pěsti zabušily do Volmarových žeber a jedna z ran našla i starou zlomeninu.

„Tohle si dovolovat nebudeš, spratku,“ facka odhodila děvče do sněhu, do pobledlé tváře se vpila rudá skvrna a z nosu se Lotě spustila krev.

„Hnusáku,“ děcko se spěšně odkulilo z Volmarova dosahu a sebralo z hranice jedno z polen. „Jestli na mě ještě sáhneš, tak...“

„Tak co?“ Pevná ruka Lotě ovinula krk.

„Co tu vyvádíte, Volmare? Zas jančí?“ Žena, oblečená v přiléhavé kožesinové kazajce, bez námahy vykroutila děvčeti poleno z ruky.

„Jo.“

„Já ti to říkala, my všichni, ale tys holt neposlouchal, tak trp. A ty plav,“ zatřepala dítětem. „Ještě jednou tě uslyším, jak na Volmara držkuješ, a seřežu tě, že budeš měsíc modrá. Mazej jíst.“

Holčička je naposled přehlédla divokým pohledem a pak se kolem nich prosmýkla za dřevník.

„Přeroste ti přes hlavu, bratře,“ zabodla zaklínačka Volmarovi prst do hrudi.

„Ale ne, Burgo,“ muž v rozpacích zasekl sekeru do špalku a objal ženu kolem pasu. „Je to malá holka, takys byla taková.“

„Takováhle ne, Volmare,“ zavrtěla žena hlavou. „Tohle si její máma uhnala s tím...“ významně se dotkla ucha.

„Je to jen děcko,“ štlpl ji zaklínač do zadku. „Jen děcko, Burgo, ať už ho uplet kdokoli.“

„Aby ses jednou nedivil.“

+ + +

Ne, nebudu se divit. Vlastně se nesmím divit, až Lota udělá něco, co nebude jen obyčejné uličnictví, něco, co smrdí nocí – a krchovem. S takovou jsem ji dal Škole, s takovou jsem ji představil mistrům a konečně, všichni jsme věděli, koho pouštíme dovnitř. Po pravdě řečeno, málo našich žáků má oslnivý původ, ale takovým jako Lota se hned tak někdo chlubit nemůže.

+ + +

Viděl jsem tu ženskou, hned jak jsem vstoupil do hospody, a dvakrát jsem se podíval jen proto, že jsem si hleděl ukrátit čas před zábavou na hřbitově. Nakláněla se nad vozku, halenu na prsou rozhalenou a sukni vykasanou až pod zadek. To se nevidá ani v zájezdních putykách, jako je tahle. Obrátila ke mně hlavu a já pochopil. Oči měla potažené mázdrou, která svědčila o tom, že si pod jazyk sype to nejhorší svinstvo, co se dá od potulných alchymistů koupit. O tohle zájem nemám, s vysněženými jsou vždycky potíže.

Vklouznul jsem za stůl a přemýšlel o leccěms, když přistála na podlaze vedle mě.

„Ten čůrák,“ vzlykla a zvedla se na kolena. Nedožalo mě to. Dalo se čekat, že jí někdo dřív nebo později jednu vrazí.

„Zabiju ho.“ No jo, to taky říkávají, poměrně často dokonce i mně. Jenže tahle to myslela vážně. Nůž, který vytáhla zpod sukně, nebyl ani tupý, ani krátký. Její pohyby byly dost zběhlé na to, aby vozku rozpárala jako jehně. Je pravda, že mě neplatí, abych řešil bitky poběhlic a jejich zákazníků, ale chytil jsem ji kolem pasu a nůž jí sebral. Ne, nesešlo mi na životě vozky, ale nemám rád, když pak popravují ženské. Ingolfovi to nevadí, mně jo. Případá mi to jako zbytečné plýtvání.

„Co blbneš?“ Uhodil jsem ji jen tolik, aby se probrala.

„Neser se do toho.“ Nezastavilo ji to. Byla tak mimo, že ránu ani nevnímala. Vozka za mými zády cosi pokřikoval, ale neposlouchal jsem ho. Táhl jsem vriskající poběhlici ven. Nějaká kaluž se najde vždycky.

Ze strouhy vylezla už trochu zkontrolá.

„Proč jsi mě tam hodil?“

„Aby tě nepověsili, poupě.“ Jako květ zrovna nevypadala, ale i tak byla proti mně mladá. Hodně mladá, ostatně jako každá.

„Pitomče,“ vyprskla, „teď je všechno pryč.“

„Co všechno?“ utřel jsem jí prstem z tváře kus bláta.

„Smážo,“ vzlykla najednou zlomeně. „Není snadný to sehnat, a teď je pryč.“

Neříkal jsem jí, že pořádné „smážo“ by nevyprchalo ani po koupeli v studené vodě, nemělo to smysl. Brečela. Brečela, možná proto, že držet opilým chlapům strízlivá je o hodně těžší než se do tuha naládovat sajrajtem, který jí pomalu rozleptá jazyk i mozek, ale bídu kurvení v bídne knajpě k ní pustí jen zčásti.

„Nechceš se najíst?“

„Jako abych ti to udělala pusou?“ zvedla znechuceně hlavu.

„Ne, aby ses nažrala, holka. Možná že si myslíš, že když do sebe sypeš svinstvo, stačí tě to udržet při životě, ale tak to není.“

„Aha...“ Vstala a zimomřivě si objala ramena. „Hele, co jsi za ptáka? Máš divný voči.“

„Jsem zaklínač.“

„Jo?“ Bez zájmu gestem naznačila podříznutí. „A co děláš v týhle díře?“

„Lovím ghúly.“ Neobtěžoval jsem se s lhaním, téhle je to jedno. Všechno je jí jedno, když na to přijde.

„Co je to za sajrajt?“

„Pojď.“

V hospodě bylo teplo a koneckonců to tam ani moc nesmrdělo. Víc si našinec beztak přát nemůže.

~

„Hele, chceš se mnou do postele?“

Vyhlédl jsem oknem ven. Do tmy ještě zbývala spousta času a tahle zábava není o nic horší než jiná.

„Proč ne. Kolik za to?“

Sedla si mi na klín a poprvé za celou dobu vypadala trochu zaujatě. Cítil jsem její studenou mokrou ruku v poklopci.

„Hele, slyšela jsem, že vy taky něco máte,“ zasyčela a pokusila se mi nacpat jazyk za zuby. Smetl jsem ji z klína.

„To máme, holčičko. Zabilo by tě to.“

„Aspoň ochutnat,“ sklouzla pod stůl a začala dělat to, co dívky obvykle dělávají. Za vlasy jsem ji vytáhl ven.

„Ne.“

Zuby jí zacvakaly o sebe a mně došlo, že se blíží záchvat. Střízlivěla a měla z toho smrtelný strach.

„Pojď na cimru,“ zavrčel jsem a zvedl ji v náručí. „Nebude to pěkný a každý to vidět nemusí.“

+ + +

Nebylo to pěkný. Viděl jsem lidi v téhle klepačce už mockrát, doma ve škole, a u ní to nebylo jiné. Zvracela, ruce se jí třáslly a pot z ní jen lil.

„Svlíkni se.“

„Já teďka s tebou nemůžu...“ kvílela.

„Vím, že nemůžeš, jen se svlíkni.“

Poslušně si přetáhla blůzu přes hlavu a pak se vymotala z mokré sukně, která se jí lepila ke stehnum. Díval jsem se, proč taky ne. Tohle nebude zadarmo. Cívil jsem, protože to, co jsem viděl, nebyla venkovská holka. Ano, měla už modřiny a šrámy, ale pořád ještě si zachovala bílou kůži holky, která vyrostla v bohatém domě.

„Jak se jmenuješ?“

„Co je ti po tom?“ Z ničeho nic si přikryla rukama klín, jako by jí jméno připomnělo zapomenuté poučky ohledně slušného chování.

„Nic,“ vstal jsem a hodil na stůl stříbrňák, „nic s tebou nebude, mluvit taky nechceš, co bych tu dělal. A za prachy si kup jídlo a ne spání.“

Zaječela a objala mi kolena. „Nechod pryč.“

Měl jsem dvě možnosti: buď ji nakopnout, nebo si sednout, protože mě držela zatraceně pevně. Přestalo se mi to líbit. Na hřbitově mě čeká smečka ghulů a tady... nakonec z ní nejspíš vypadne nějaká bajka. Už jsem si dovedl představit, jaká. Když se slušná holka spustí, je to horší, než když se kurevského řemesla přidrží děvče, které v tom vychovali. Když se holka z dobré rodiny dostane na cestu a do zájezdních hospod, chová se hůř a hůř dopadne. Jako tahle.

„Jak se jmenuješ?“ zopakoval jsem a odhodil jí mokré prameny hnědých vlasů z tváře.

„Thekla.“ Vyslovila to jako zaklínadlo, které by ji v tu ránu mělo přenést někam jinam.

„To není jméno z chalupy.“

„Nejsem z chalupy,“ odsekla.

„To vidím. Odkud jsi?“ Nejsem žádnéj dobrodinec chudých psů a děvek, ale někdy člověk může pomoci.

„Dáš mi ten prach, když ti to řeknu?“

Tohle zjevně nebyl případ, kdy by má pomoc byla co platná.

„Něco ti dám.“ Přece jen vypadala nejlíp ze všech poběhlic, které jsem letos potkal.

Netečně si utřela tvář sukní a nahá vlezla do postele, kde si přitáhla houni až k bradě. Přiměla ji k tomu spíš zimnice než cudnost.

„Otěhotněla jsem,“ řekla.

„Co?“

„Otěhotněla. Prostě mě zbouchnul.“

Uvelebil jsem se na pelesti, u takových jako ona není možné čekat, že příběh dají dohromady na první pokus.

„Kdo?“

„Můj učitel hudby. Šoupli mě do školy, chápeš?“

Chápal jsem to až moc dobře. Do škol u božíšť rodina většinou nedá holky, které ještě mají šanci se vdát. Thekla určitě nebyla ošklivá, takže to byl ten druhý případ.

„Nebylas panna, co?“

Netrpělivě mávne rukou. „No nebyla. Vyhodili mě.“

„Z té školy?“ ztratil jsem nit.

„Ze školy taky, ale pak z domova. Přitom se dítě nenarodilo...“

Přicházel jsem tomu na kloub. Děvče, které si ve škole užene dítě s učitelem (a to v těchhle školách žádný mladý neučí) a pak jde na potrat, už nemá pro rodinu žádnou cenu. Pro školu ostatně taky ne, nejspíš museli Thekliným rodičům ještě platit odškodné. Odplivl jsem si. U nás na nic takového nehrajeme, jenže k nám taky „pokažené“ holky nikdo nevozí.

„A kdyby ses teď vrátila domů, neotevřeli by?“

Řešení by to bylo, pomyslel jsem si.

„Blázníš?“ Odhodila příkrývku a vyřítla se proti mně, jako by mi chtěla zajet prsty do očí. „Nešla bych tam.“

„Proč?“

Vzdorně stáhla rty. „Nesnáším je. Otec líhá s děvkama a moje máma mlčí a píchá.“

„No vidíš, nemají si co vyčítat.“

„Vyšívá, vole,“ usadila mě s hrubostí někoho, kdo chodí s kočími.

„Aha.“

„Mrdám na ně.“ Roztřásla se a já jsem si znovu prohlédl její kůži. Už ztrácela lesk a bude stačit rok, aby Thekla pohasla úplně. Holky do placu pozbývají cenu rychle.

„Tak dáš mi ten prach?“ vyjekla na mě.

Váhal jsem. Nesmí se to a navíc ji to mohlo zabít, jenže venku se rychle smrákalo. Když jí to nedám, nebude schopná ani roztáhnout nohy, ani sejít dolů, ani... Bude se tu svíjet a blít tak dlouho, dokud nevystřízlíví.

Sáhl jsem do váčku a vyndal fiolu s nažloutlým prachem. Tlumí to bolest a pro člověka bude silný až dost.

„Dám ti tohle.“

Olízla si rty. „Celý?“

„Jo. Je to lepší než to svinstvo, co mlsáš.“ Zatřepal jsem jí lahvičkou před obličejem a díval se, jak září, jak se natřásá, pozoroval jsem její jazyk, který vystřeloval z úst jako hadí. V posteli odvede svou práci a o nic víc mi, popravdě, jít ani nemůže. Tolik času zas nemám a zálohu na ghúly jsem už úspěšně projedl.

„Na co čekáme?“ Stisknul jsem jí stehno a čekal, až se uvelebí na posteli. Natáhla ke mně ruku.

„Nejdřív tu flaštičku.“

Upustil jsem jí fiolu do dlaně a díval se, jak zbožně šnupe. Pak roztáhla nohy. Ušklíbl jsem se.

„Takhle ne. Jestli to sypaní chceš, budeš se muset snažit mnohem víc.“

~

Když jsem pak odcházel, usínala. Uměla se snažit víc, než to člověk čeká od holky z nálevny, a možná v sobě měla i něco, k čemu by stálo za to se dostat blíž, ale na kraji Frainu byl hřbitov, ze kterého lezlo něco, co by mělo spíš ležet, a tak jsem nemohl zůstat ležet ani já.

Hřbitov byl tak malý, že jsem ho snadno přehlédl, tím spíš mě udivilo, že hostí tolik ghúlů. Navíc ve Frainu nesídlil žádný čaroděj, mastičkář ani kdokoli jiný, kdo by uměl tahat mrtvé z hrobů. Boty mi vlhly, nic se nedělo a půlnoc už dávno minula.

„Někdo se ožral a spletl si ghúla se sousedem,“ usoudil jsem a zachumlal se do kazajky. Potom to začalo.

Slyšet, jak se odsouvá náhrobní kámen, není nic příjemného. Hřbitov se naplnil skřípotem a já s údivem sledoval, jak se z hrobů dere jeden mrtvý za druhým. Nebyl to pěkný pohled. Ne že bych si potrpěl na upíry, ale ghúlové jsou mnohem horší. Těmhle z lidské podoby ani podstaty nezbylo nic. Lišili se jen výškou, jinak vypadali stejně. Ozubený otvor už neměl nic společného s tím, čím lidé obvykle jedí, mluví a vykonávají spoustu jiných, někdy i velmi zábavných činností. Zimnice mi stáhla břicho, když jsem si vzpomněl na Theklu. Ta svou pusou používat rozhodně uměla. Jeden z ghúlů se na mě zadíval nevidoucima očima. Možná byl za živa sklepnicí, klidně mohl být, nepozná se to. Věťřil. Nevěděli o mně, ale mohlo jich být kolem dvaceti. Trochu moc. Vlastně hodně moc. Troulili se k bráně hřbitova překvapivě cílevědomě na bytosti, kterým už červi dávno spořádali mozek. Pak se sešikovali a vyrazili.

~

Šel jsem za nimi, co taky jiného. Chlad se mi dral pod šaty a dlaně jsem měl vlhké potem. Dávku havrana jsem šňupnul moc brzo, na hřbitově tvrdnul moc dlouho a ghúlové se rozhodně nechovali tak, jak se sluší a patří. Klusali mokřadem za humny a já se táhl v uctivé vzdálenosti za nimi. Chvilku nám ten pochod zabral a pak jsem si s překvapením všiml, že jsem zpátky u hospody. Viděl jsem oprýskanou zadní stěnu stavení a už jsem se nedivil ochotě hostinského nechat mě přespát zadarmo. Ghúlové si posedali do strouhy i na nízkou muldu za domem a čekali. Ukázněně a ostražitě, tak, jak by je to nemělo ani napadnout. Čekal jsem taky, možná ani ne tak na kořist jako oni, ale na toho, kdo je zavolal. Poslouchal jsem jejich neartikulované žvatlání a žaludek se mi svíjel. Jít z hospody zadem byl tady ve Frainu zatraceně nebezpečný špás a místní o tom museli vědět. Zašklebil jsem se. Věděli a mlčeli, smečka hladových ghúlů ve městě jednomu nepřidá a co jim bylo do přespání. Něco přece jen, usoudil jsem spravedlivě, jinak by mě nezvali. Něco přece.

~

Tiskl jsem se ke kmeni stromu a rozvažoval, co udělám s takovou spoustou zubatců, když se zpoza rohu hospody vypotácel jeden z vozků.

No co, jednomu se nechce, ale musí. Na hřbet ruky jsem si nasypal ještě trochu havrana a připravil se.

Vyrazil jsem zčerstva, ale když jsem se dostal až k chumlu kostnatých údů a vysedlých páteří, došlo mi, že pro vozku pořád příliš pomalu. Neměl už hlavu a ghúlové mu z břicha pilně soukali střeva. Couvnuł jsem. Jeden vozka je nenasytí a pak přijdu na řadu já. Nepotěšilo mě to. Bylo jich hodně a do rána ještě daleko. Jeden z nich obrátil hlavu a podíval se na mě nevidoucíma očima, pak udělal pár potácivých kroků a skočil. Neminul, kupodivu, a to mi připomnělo, že jsem v průseru. Ve velkém, tučném, páchnoucím průseru. Vrazil jsem mu stříbrný meč do slabin a on po mně stekl. Žaludek se mi po těch letech už nezvedá, ale stejně jsem odplivl kyselé sliny. Na víc jsem neměl čas. Přišli další, tiši, ale vytrvalí. Ghúlům nevadí, když zabijete jejich parťáky, nevadí jim nic. Jejich ruce byly všude a příšerně smrděly. Všechno kolem smrdělo. Setřásl jsem cosi, co se zahryzlo do mého lokte, a naslepo jsem sekl mečem do masy těl. Dá se o něčem, co je bezpochyby mrtvé, říct, že to umřelo, chcíplo, poslo? Prostě padali, jenže ne dost rychle. Se svítáním zmizí, ale to už nebudu stát na nohách, pomysleł jsem si. A jestli mě nestačej sežrat, pojdu na otravu krve. Teče to ze mě všude. Trhnul jsem namáhavě hlavou. Kazajka je na rameni rozervaná a něco se tam bělá. Že by kloub? Odkopnul jsem dalšího z útočníků a přehmátl po meči. Klouzal, pomazaný krví a kdejakým svinstvem. Havran mě ještě nesl v zobáku, ale pocit, že se deru hustým mlázím, mě neopouštěł. Byli všude kolem mě, drápy mi trhaly obličej, tlamy hledaly břicho, kdosi mi visel na zádech. Kurevsky vytrvalá parta, pomysleł jsem si, a pak mi noha ujela po něčem, co klidně mohl být otevřený břich.

Najednou mě přestali rvát, něco je upoutalo, snad křik. Zvednout se ze země dřív, než se vrátí, řval kdosi ve mně, ale šlo to ztuha. Schyťal jsem to. Takhle se ghúlové obvykle nechovají, ale člověk se nemá spoléhat na to, že bude vše jako obvykle. Zvedl jsem se na kolena a strnul jsem. Ghúlové teď běsnili u zdi lemující hostinec a z okna se vykláněla Thekla a ječela tak, jak to ženské umí. Ne snad ze strachu o mě, pohled na humna by donutil ječet leckoho.

Rozhlédl jsem se. Zbývalo jich jen šest. Ještě šest, opravil jsem se. Byl jsem schopen stát, a to bylo tak všechno. Nezvládnul je, napadlo mě, Thekla je za chvíli přestane bavit a já tu pojdu. Pomalu se obraceli zpátky, nestvůrní jako strašáci nakreslení neumělou rukou děcka. Ke zdi nebylo daleko a já neměl porušené šlachy. Zatím. Rozhodl jsem se využít toho „zatím“ a přinutil jsem se rozběhnout. Zrychlili taky. Potáčeli se proti mně beze strachu. Strach je pro takové příliš složitá emoce. Luxus. Záviděł jsem jim. Srazil jsem stranou jednoho z menších a pokusil se vymrštít za zeď. *Pokusil* je správné

slovo, stimulant přestával působit a já už věděl, že mi krev, která se vsákla do země a do hadrů těch potvor, zatraceně chybí. Hmatal jsem necitlivýma, dobitýma rukama po drolící se zdi. Chytit se a vytáhnout, nebo mi sežerou prdel. Vytáhnout se a přežít. Kostnaté prsty se mi zaryly do lýtky. Konečně jsem prsty našel hranu a svaly se stáhly už spíš křečí, ale byl jsem nahoře. Pode mnou ghúlové trhali mou botu, ale to už mi bylo jedno. Přepadl jsem na druhou stranu a usnul jsem.

+ + +

„Mistře, slyšíš mě?“ Otevřel jsem oči. Nade mnou se skláněla vrásčitá ženská a v ruce držela hrnek s něčím, co páchlo jako morový bolák.

„Slyším,“ přihlásil jsem se k životu v hrůze, že se mi to pokusí nalít do krku.

„Konečně.“

Pokusil jsem se postavit, ale kupodivu to nešlo a podlaha se přibližovala zatraceně rychle. Babice mě chytla za rameno, bolest vystřelila až k páteři a já se sebral.

„Co je dneska za den?“ Svinská bolest mně kroutila údy, ale aspoň se mi už nechtělo spát.

„Sobota, mistře. Spals dlouho.“

„To vidím.“ Všiml jsem si, že mám na sobě jen košili. Bába se uškříbla.

„Šaty jsem musela rozřezat, přes rány šly špatně dolů.“

Stehno kdosi zašil tak, jak to šlo. Neuměle. Jizva bude ošklivá, ale co na tom.

„Hodně se to rozchlípilo,“ kývla na mě ženská a obrátila se ke dveřím.

„Počkej,“ zadržel jsem ji. „Kde mám věci?“

„Pod postelí,“ zrozpačtila. „Hledala jsem v tvé brašně něco, co berete na rány. Máte různý koření, ne?“

„To máme,“ připustil jsem s podezřením.

„Zkusila jsem skoro všechny,“ přiznala rozpačitě. „Neprobíral ses, mistře.“

Sáhl jsem pod postel, vytáhl brašnu a s hrůzou zkontroloval fioly. Byly prázdné. Roztrásl se mi nohy.

„Kdys to do mě nalila?“

Couvla. Nejspíš si všimla, jak jsem zezelenal. „Včera ráno. Řval jsi, rány ti začaly znova krváčet... Je to špatně?“

Znovu jsem si prohlédl rány. „Tos šila ty?“

„Jo.“ To už brala za kliku. „Líp to neumím.“

„To nic.“ Únavou a bolestí bych brečel. „Jen až tu příště půjde k zemi nějaký zaklínač, tak už mu to všechno pít nedávej. Je velká pravděpodobnost, že by ho ta péče mohla zabít.“

Vyběhla ze dveří tak rychle, jako by byla z naší branže.

+ + +

„Proč jste mi neřekli, že se ti ghúlové stahují za hospodu?“

Přibelhal jsem se o holi dolů a přitáhl putykáře ke stolu.

„Obchodu to nedělá dobře,“ ošil se. „Mohlo by to vypadat, že se tu dějou divný věci.“

„Málem mě kvůli tomu dostali,“ zachrapěl jsem a potlačil touhu ho praštit. „Ale není to hospodou. Je to tím vrškem za ní. Co to je? Stará mohyla?“

„Baba bude vědět,“ vyklouzl od stolu, rád, že je ode mne pryč. „Vizo, mistr chce s tebou mluvit.“

Viza zjevně nestála o další rozhovor, protože se neobjevila, zato dorazil starosta a bodře mě poplácal po rameni. Dalo mi dost práce ho nezabít.

„Tak co, mistře zaklínači, potvory bradou vzhůru a ty jako rybka, co?“

„Leklá,“ zmírnil jsem jeho nadšení. „Co je pod tím vrškem za hospodou?“

Znejistí. „Pod vrškem? Baba bude...“

„Já vím, vědět. Takže ty, starosta, nevíš nic? Váš rod není odsud?“

Ošil se. „To víš, že je. Přespolní by starostou nebyl, to dá rozum, ne?“ Zdaleka už nevypadal tak křepče jako před chvílí. „Děda říkal cosi o tom, že tady dříve býval zámek a že jeho bába si ještě hrávala v rozvalinách, ale to víš, staří toho namelou.“

„Něco tam je,“ napil jsem se piva a žaludek mi teď běhá nahoru a dolů, „něco tam je a budí to ty mrtvé. Ty,“ kývl jsem na hostinského, „hosti se tu museli ztrácet, ne?“

„To jo,“ pokrčil rameny, „proto se taky platí předem.“

Zavřel jsem oči, částečně proto, že se mi zas udělalo zle, a taky proto, abych napočítal do deseti. Zlaté pravidlo našich zákazníků je držet hubu a čekat, jak to dopadne. Většinou to dopadá špatně pro zaklínače.

„Tak proč jste si mě najali?“

Starosta po mně hodil pohledem nevinným jako oči volka. „Když jde člověk nametenej domů, je snadný zabloudit, a potom... zhoršovalo se to.“

Jsem placený za to, abych se snažil věci vyřešit. Ustrkl jsem zvětralého piva.

„Odkdy?“

„No, tak půl roku to bude. Co se tu objevily ty poběhlíce.“

Někde dole v žaludku mě začal tláčit šutr. „Poběhlce? Když o tom tak mluvíme, kde je Thekla?“

Hostinský se oplzle zašklebil. „Jo, všiml jsem si, žeš jí dal lekci, mistře. A asi pořádnou, druhý den ráno se spakovala a přítel se k někomu na vůz. To víš, pro děvče to není těžký.“

Udělal chlípny posunek jazykem.

„Zachránila mi tím ječením krk,“ zavrčel jsem. „Tys tu těch holek měl víc?“

Pokrčil rameny. „Tři. Nejdřív jsem myslel, že budou obsluhovat. Vozkové jsou rádi, když se kolem nich motá sukně, ale kradly. Tak jsem je vyhnal nahoru a musely za tu cimru platit. Zmizely postupně všechny,“ zaškaredil se. „Práce jim smrdí.“

Nebo si vyšly na humna, pomyslel jsem si, ale na nos jsem mu to nevěšel. Možná vím o magii houby, ale nekromanta poznám. Hospodský na něj nevypadal.

„Musíme na hřbitov,“ potěšil jsem starostu. „Vytahat ghúly a spálit je ve dne. Nejsem teď na tom tak, abych je pobil.“

„Ale dohoda zněla...“

„Zněla, že vám od ghúlů pomůžu, a to taky dělám. Zabil jsem jich dost, moc na jeden malej venkovskej krchov, starosto. Nechtěj, abych znova začal smlouvat o ceně.“

„Nemůžeš...“

„Ale můžu... To, co se tu děje, není v pořádku. Za chvíli vstanou všichni, co tam leží.“

Zmáčkl jsem mu předloktí. „Tvoje máma, tvůj táta, starosto, tvý děti, co umřely, jen co vylezly na svět, ze všech bude to, cos viděl tady za barákem. Chceš to?“

Pobledl. Tohle vždycky zabere. „A co by se jako mělo...?“

„Jednak na hřbitov a kopat,“ našťavaně jsem pohlédl na své odrané dlaně, „jednak za hospodu a taky kopat.“

Hospodského těžký zadek dopadl na lavici, až zasténala.

„Ty víš, co tam leží, mistře?“ zeptal se tiše. Už přestal hrát komedii, už se jen obyčejně bál.

„Vím hovno,“ přiznal jsem upřímně, „ale udělat to musíme.“

„Přes den?“ ujistil se starosta.

„Přes den,“ přisvědčil jsem.

„Pošlu ponocnýho a dva pacholky,“ slíbil mi s úlevou a hospodský pak naplnil sklínky.

Slivovici měl dobrou.

Rád se dívám na lidi, když pracují. Pacholci kopali a já jsem páčil. Není nic příjemného najít pod náhrobním kamenem s pečlivě vytesaným jménem rodiny jen slepé spící zrůdy, ale tak to chodí. Pacholci byli natolik zbednění, že jim to snad ani nedošlo. Ghúlů bylo dost.

Pach páličího se zkaženého masa se vznášel nad hřbitovem a nad zdí se občas na okamžik objevila dětská hlava. Stačilo kouknout tím směrem a zas zmizela. V zapadlých vesnicích ještě mají ze zaklínačů respekt.

Večer po téhle neradostné práci jsem zašel ke kopečku za hospodou. Stál jsem tam a třásl se. Medailon se chvěl, vlasy na zátylku se mi ježily a země pod nohama jako by se svíjela. Stará země. Tohle není to nejlepší místo pro vesnici, napadlo mě. Možná to nebylo dobré místo už před stovkami let, kdy se vystěhovali původní nájemníci. Možná budilo nejen ghúly, ale i je.

~

Spal jsem špatně a zdály se mi divoké sny o ženských s rozervanými lůny a tmavookých chlapech. Vzbudil jsem se k ránu mokrý potem, rozlámaný, divně hladový a s jedinou myšlenku. Vypadnout odsud.

Na talíři voněla slanina, snad mě tím hospodský uplácel, abych mu nepodřízl krk za ten podraz.

„Kdy odjedeš, mistře?“

Zašklebil jsem se na něj. Všichni jsou rádi, když jsem ze dveří, na to jsem zvyklý.

„Až starostovi chlapi rozkopou tu muldu za tvou putykou. Vstali by zas, ti ze hřbitova. Něco je budí.“

Hospodský si odfrkl.

„Budí. Lidi to taky budí, a co z toho?“

„Takže o tom víš.“

Zadíval se do rohu místnosti. „Co já? Spíš stará. Ta pořád pyskuje, že je to tu prokleté.“

„Prokleté asi těžko, prokletí bych cítil.“

„Jo?“

Přikývl jsem s větší jistotou, než by se slušelo. Ve skutečnosti vím o prokletích psí štek, ale tohle se mi nezdá.

„Měli jste tu někdy čaroděje?“ Tohle vlastně není naše věc, na prokletí jsou specialisté v jiném cechu, jenže zavolat zaklínače je levnější. A

nejlevnější je, když při řešení drobných obecních problémů zhebne, jako bych to neznal.

„No, měli,“ připustil hostinský. „Cosi brblal, nasypal na haldu sůl, vzal si dvě zlatky a byl v prachu.“

„A pomohlo to?“

„Trochu.“

Co čekat za dvě zlatky. Zvedl jsem se ze židle a rány o sobě daly vědět. Ještě že kopou jiní, zaradoval jsem se v duchu a nechal jsem si láhev naplnit slivovicí. Nejsem čaroděj a nic lepšího proti černé magii nemám.

+ + +

„Hloub.“ Přibelhal jsem se blíž k jámě a nahlédl dovnitř. Kopáč se na mě tupě podíval.

„No hloub.“ Poslušně se rozehnal krumpáčem a já jsem nastavil záda jarnímu slunci. Nešlo to moc dobře. Poledne a nic.

„Mor na to, neštovice a tři kokoty v řiti,“ ponocnému práce moc nevoněla.

„Co je?“

„Co by, mistře. Ty se tu nevohejbáš v díře. Radši bych byl v jiný, to mi věř.“

„Já taky.“ Z rány na stehně mi vytékal hnis a cítil jsem, jak směřuje po noze do holínky. Uvelebil jsem se na převrženém starém jednokoláku.

„Nic tu nejni.“

Zase jsem se zvedl. Když rychle něco nenajdou, přestanou kopat, a to bych nerad. Každý krok mě bolel, když jsem se hrabal na vrchol.

„Tak co, mistře?“ Ponocný se drbal v zacuchaných vousech a s nadějí ke mně zvedal oči, „je tam hovno, co? Zapíchnem to a zaplatíš nám jedno.“

„Ne, udělám kouzlo.“

Zkroušeně sklopil hlavu zpátky ke krumpáči. Kouzla ho zjevně nezajímala. Mě taky ne, a proto jsem nepochytil nic z toho osekaného kousku čarodějného vědění, který se nám ve Škole pokoušeli namlátit do hlavy. Jediné, co jsem si z hodin magie odnesl, je přeražený ukazováček, to tenkrát Hilarovi došla trpělivost, ale jinak... Sundal jsem z krku medailon a pověsil si ho na prst. Tohle mě naučila Burga, která taky moc nadání k magii nepobrala. Když jsem byl kluk, hledala tak na mně zlomeniny, kterých naloví každý zaklínačský spratek požehnaně. Kdyby nade mnou svůj medailon táhla dneska, klopýtal by o rány píd' za pídí. No nic, odkašlal jsem si, aby to trochu vypadalo, a zakroužil jsem medailonem nad rozrytou hlinou. Zakomíhal se na dlouhém řetízku a pak najednou strnul ve vzduchu. Rychle jsem zatnul pěst, aby mi nesklouzl na zem; vážil najednou snad cent, táhl mi ruku k zemi, jako

by se do ní toužil zavrtat. Schoval jsem ho v hrsti a nožem křížem přesekl hroudu na dně.

„Tady to je.“

Pacholek se sakra modrýma očima se poslušně přesunul na naznačené místo. Nedostatek představivosti má svoje výhody, já radši couvl, když poprvé kopnul do hlíny. Nestalo se nic.

+ + +

Nestalo se nic, kopáči s funěním odhazovali hlínu a já klímal na káře. Pěkně blbej začátek sezóny, už teď jsem dobitej jak samice a do podzimu je daleko. Zasníl jsem se a v duchu procházel seznam svých stálých ubytovatelek. S ženskými je potíž, že je na nich každý rok zatraceně vidět tedy, kromě zaklínaček. Těm přibývají místo vrásek jizvy. Právě když jsem si představoval bujnou rozlohu mlékačky Zlaty, vytrhl mě z nemravných představ řev. Křičel ponocný a z ruky mu prýštila krev.

„Co se stalo?“

„Kopnul mě,“ sténal vousatý a vztahoval ke mně ruku. Prostředník na pravače visel jen na kůži. Vytáhl jsem nůž.

„Už ti k ničemu nebude,“ zavrčel jsem a zbavil ho prstu docela. „Máte někdo ocílku? Musí se to vypálit.“

Oba pacholci na něm klečeli, když jsem mu na ránu tiskl do běla rozžhavený nůž a ponocný sebou házel jako v posledním tažení. Poslal jsem ho pak na kořalku a prst hodil přes plot hospodského prasatům. Co jiného taky?

„Jak se to stalo?“

Pacholci jen pokrčili rameny. Jsou zvyklí nechávat rozhodování na někom jiném a přemýšlení zjevně taky.

„Tak jak?“ nadhodil jsem na zádech meč. Tomu porozumí každý.

„Ten verk mi sjel,“ přiznal se neochotně ten s modrýma očima. „Kopal jsem a uklouzlo mi to.“

Rukou jsem se dotkl místa, kde se krev vsákla do země. Nebylo by to poprvé, co by dole něco žiznivého čekalo na svou příležitost, ale já už jsem z touhy skákat do tmy vyléčený.

„Kopejte dál,“ zavelel jsem a oni poslechli. V duchu jsem starostovi za výběr pacholků blahorečil.

„Něco jsme našli, pane.“

Ted' už jsem nespál, takové nervy zas nemám.

„Co?“ Byl jsem na nohách hned, a na to, že mě baba málem celého ušila znova, tak i na vršku dost rychle.

Pacholek mi podal hlinou obalenou sošku ženy zobrazené v pozici, kterou rozhodně nelze nazvat cudnou.

„Todle. Je to nějaká běhna, pane.“

Potěžkal jsem věc v ruce, byla překvapivě lehká, nejspíš dutá. Pacholek na mě prostomyslně civěl a mě napadlo, že někdy může člověka vlastní zbedněnost chránit spolehlivěji než meč a čáry.

„Nejspíš,“ usmál jsem se na něj nejlíp, jak umím, což znamená, že jsem mu věnoval pokroucený škleb. S mým obličejem si člověk moc vyskakovat nemůže. Taky jsem mu daroval pár měďáků na pivo, což ocenil mnohem víc. Díval jsem se za nimi, jak odcházejí, potom jsem s povzdechem popadl krumpáč a vlezl do jámy. Dál už musím sám.

~

Na některé věci není krumpáč ten správný nástroj. Na dně jámy ležely kusy zetlelého dřeva a v hlině se rýsovalo cosi jako zeď. Dům, pokoj, možná ložnice, z nějakého důvodu mě napadaly podivné věci. Snad za to mohla ta plastika rozcapené ženské. Přidřepl jsem si a nožem odrýpával kusy zeminy v místech, kde se ukázalo dřevo. Pak kov zazvonil o kov a já z hlíny opatrně vyhrabal malé klišťky a cosi, co vypadalo jako lžička. Potom násadu se zbytkem něčeho, co před staletími nejspíš byly chlupy. Zmateně jsem se díval na předměty ve své dlani a teprve po chvíli mi došlo, co to je. Toaletní stolek. Líčidla... Najednou jsem před sebou měl obraz ložnice s malým oltáříkem a toaletkou, v posteli těla. Ztuhle jsem se zády opřel o stěnu výkopu, sevřel v dlani titěrné nářadí krásy a čekal, až se děj v mé hlavě znovu rozběhne. A potom jsem je uviděl. Dlouhé husté vlasy leží na nahých tělech jako pláště. Žena obrátila hlavu a její tvář byla taková, jako ji popisovaly bestiáře ve Škole. Úzká, s výraznými kostmi, očima slepce a ostrými zuby, odhalenými v úsměvu. Byla pěkná, nebo se mně, který nekončí s ženskými pod duchnou tak často, jak by chtěl, alespoň tak zdála. Jedna z Temných, „černá“ elfka, nájemnice opuštěného domu. Skoro násilím jsem sen přerušil a s námahou vylezl ven z výkopu. Slunce mi bilo do zátylku vši silou jarního odpoledne a já za to byl vděčný.

~

Za chvíli jsem byl zas dole. Skoro cokoli, co tu Temní nechali, mohlo být klíčem, který otvírá mrtvým hroby, a může být těžké ho najít. Skoro cokoli, takže jsem si bez větší naděje na úspěch ničil ostří nože hrabáním v hlině, nadával, vylézal, znova se vracel a znova nadával. Jednou se přišel podívat hospodský, přesvědčený, že jsem se zbláznil a kopu si hrob, pak zas výrostci z městečka, které přilákala zpráva, že jsme v jámě vykopali hroudu zlata. Když se začalo smrákat, vypadli všichni a já konečně našel něco, co mohlo

být důležité. Mohlo a taky nemuselo. Ztuhlými prsty jsem ohmatával předmět, který studil, nebo možná pátil, nebo možná... Vylezl jsem z jámy, stáhl si vestu a věci do ní zabalil. Měl jsem toho dost. Měl jsem všeho dost. Ještě jedna noc ve Frainu a pak... Nejraději bych vypadnul už teď, jenže tahle poslední noc je vždycky povinná. Ujistit se, že ghúlové už nechodí. Teprve potom nasednout na koně, tak mě to učili. Dala se do mě zimnice a rozhodně nepolevila, když mi v hospodě řekli, že ponocný už to má za sebou.

Prej otrava, řekla Viza a nepodívala se mi do očí. Nemuselo to nic znamenat, nikdy se mi do očí nedívají, ale tentokrát mi to nepřidalo. Ve vaku mě studila soška roztažené elfky a taky ten velký květ. Tedy, vypadalo to jako květ, květ z lesklého kovu, pokrytý vyrytými symboly. Nelíbilo se mi to. Ani medailonu se to nelíbilo. Tížil mě, jako bych si pověsil na krk kámen a chystal se skočit do náhonu. Večeře smrděla spáleninou a kolem mého stolu prázdno. Polykal jsem kaši jen ztěžka a cesta do schodů se mi zdála příliš dlouhá.

„Nesmíš chrápat,“ okřikl jsem se, „musíš kouknout, jestli nechodí.“

Natáhl jsem se na postel v botách a samozřejmě jsem usnul.

Probudil jsem se uprostřed noci s pocitem, že se na mě někdo dívá. V místnosti nikdo nebyl. Dokonce ani za hospodou, u jámy, nikdo nebyl, alespoň nikdo, kdo by byl vidět. Aspoň že ghúlové už tu netrajdají, pogrataloval jsem si v duchu a pak jsem z košile vybalil sošku. Měsíční světlo jí osvětlovalo klín a soška jakoby ho pohlcovala. Sála ho a bytněla. Pozoroval jsem, jak se hladký lesklý povrch rosí, jako by se žena potila v milostných křečích. Cívil jsem na to jako očarováný, dlouho, možná až moc dlouho. Oči mě pálily a jazyk dřevěněl, o ostatní částech těla nemluvě. Dokonce jsem měl pocit, že žena pohnula pánví, ale nejspíš to byl jen odlesk měsíce, který jí zahrál na roztažených stehnech. Erekcce už byla trochu nepříjemná, zabalil jsem tedy sošku zase do hadrů a vyšel jsem z pokoje. Voda ze studně mrazila na kůži a já byl za to vděčný.

+ + +

„Je tu klid, starosto, zaplat’ a já vypadnu.“ Tyhle chvíle, kdy zákazníkovi ztuhnou rysy, nemám rád. Odvedl jsem práci, spoustu práce, a teď zbývalo to nejhorší, otevřít obecní kasu.

„Musel jsem zaplatit kopáčům a ten ponocný...“

Vytáhl jsem nůž a začal si čistit nehty. Někdy to pomůže.

„Zůstala po něm vdova,“ pokusil se starosta hrát s kartou soucitu.

„Hm,“ foukl jsem na něj ztvrdlou kůží, okrájenou z palce, „a co já s tím?“

„Vilíme, pojď sem.“

Písař, který až doteď okouněl u dveří, horlivě zamával brkem.

„Mám vypsát stvrzenku?“

„Jo a vyplat' tady mistru Volmarovi, co jsme si smluvili.“

Starostovi zvuk počítaných mincí lámal srdce.

„Aspoň že ty potvory už tu nejsou.“

Plácl jsem ho po zádech. „Hlavu vzhůru, pantáto, za chvíli už tu nebudu ani já a ve Frainu bude zase pořádek.“

Jen mávl rukou. „Nic ve zlém, mistře, ale mít tu takovejch ghoulů, nebo jak jsi to říkal, víc, tak nebudem mít na daně.“

„Dvakrát do stejného místa blesk neuhodí,“ utěšil jsem ho lehkověrně a zvedl se od stolu. „A kdyby přece... stavím se tu na podzim.“

„Rádi tě tu uvidíme,“ podal mi ruku spíš z musu. „Rádi, ale...“

„Ale ještě radši mi uvidíte paty, já vím,“ kývl jsem a shrábl peníze. Upřímně řečeno, prásknu do bot taky spokojeně.

+ + +

„Volmare, srdíčko.“

S ženskými jsem nikdy problém neměl, ale když se na mě vrhne Delie, pokaždé jsem jak zmrzlá košile. Zase jí bylo o něco víc než naposledy, kdy jsem ji viděl, rozbujelé přednosti jsem málem neobjal a její buclaté prsty mi počítaly žebra.

„Jsi hubenej, tuláku,“ přitiskla mi měkké rty na krk.

„Dobrej kohout nikdy není tlustej,“ oplatil jsem jí štipnutím do rozložitého zadku. „Potřebuju od tebe...“

„Vždyť já vím, co potřebuješ, Volmare,“ přitiskla si mou hlavu na prsa, která mi rázem přetekla přes uši.

„Radu,“ zahuhlal jsem jí do navoněného výstřihu. „Delie, potřebuju odbornou radu.“

„Cos provedl?“

Konečně jsem se vyhrabal z jejího dekoltu.

„Nic, říkám, že je to odborná záležitost.“

„Nakazil ses?“ povytáhla obočí.

„Delie...“

„Já tě znám, přede mnou se přetvařovat nemusíš.“

Povzdychl jsem si, pohodlně se usadil do křesla v jejím přijímacím pokoji a čekal jsem, až se trochu uklidní. Přecházela po silném rudém koberci a její boky se houpaly jako karaka na rozbouřeném moři. No, karaka ne, spíš nějaká větší loď.

Znal jsem Delii už dlouho. Když jsem se s ní seznámil, byla jen oblá, ale za ta léta se poněkud rozrostla. Byla lepší čarodějnici, než vypadala, a nepochybně to byla v mnoha ohledech skvělá ženská, jen...

„Jen se přiznej,“ přejela mi laškovně prstem po bradě.

„Přiznám,“ pokusil jsem se ji obejmout kolem pasu, alespoň kam jsem dosáhl. Byla měkká a pěkně voněla.

„Podívej, prdelko, mám trochu potíže s jednou věcí. Ve Frainu jsem zabil pár ghúlů a...“

„Pokud si nedovedeš poradit ani s ghúlem, tak řekni, ať ti vrátěj školný.“

„Můžeš mě nechat domluvit, Delie?“

„Jistě, mistře.“

„Něco je tahalo z hrobů. Nechal jsem rozkopat takovou muldu na místě, kde se scházeli, a našel jsem, no, ukážu ti to, jo?“ Vstal jsem a ze sedlového vaku vytáhl sošku i květ, obojí zabalené ve špinavých košilích.

„Co to je?“ ukázala na balíky štítivě.

„Uvidíš.“

„Srdí to jako něco, co leželo na skládce.“

„To jsou ty košile...“

Nespokojeně stáhla rty a zatleskala. Služka přiběhla hned.

„Připrav lázeň, mistr zaklínač se tu ubytuje... na delší dobu,“ dodala s významným pohledem.

„Deli, ne, nemůžu. Hele...“

Služebná zas odklusala a čarodějka mi těžkým pozadím sedla na klín.

„Můžeš, ale nechceš, v tom je potíže. Tak co to máš za poklady?“ zeptala se pak prakticky a zvedla se, sošná a trochu moc majestátní vedle titěrného nábytku.

„Sošku,“ vybalil jsem elfku, „a tohle. Možná je to kytka, možná pečeť, nevím.“ Medailon mi zase cukal. „Každopádně je to divný. Když jsem si to ve Frainu v noci prohlížel, zdálo se mi, že ta socha pohnula zadkem, je to možný?“

Zvážněla. „Nejspíš je. Ty věci patřily někomu, kdo věděl, jak s nimi zacházet. Temným.“

„Já vím.“

„Stalo se ještě něco divného?“

Vždycky mě prokoukla. Vypadala požívačně a lehkovázně, ale dokázala neomylně vycítit lež, strach, vztek, nemoc i zradu. Nejspíš proto si žila tak dobře bez velké námahy. Báli se jí.

„No, ehm, jo. Když jsem byl v tý díře...“

„Bez drastických podrobností, Volmare, srdíčko. Nejsem žárlivá, ale...“

„V tom výkopu. Prostě, když jsem byl v tom výkopu a hledal jsem tam tyhle věci, měl jsem vizi.“

„Ty?“ usměje se pochybovačně.

„Já. Zdálo se mi, že vidím párek Temných, jak tam v posteli, která zřejmě na tom místě stávala, no, víš, šoustali tam.“

„Volmare...“

„No, chtěla jsi vědět, jestli se nestalo něco divného. Tohle divný je. A taky ta soška ženský sála měsíční světlo.“

Delie mě objala, znenadání, zato silně a nečekaně mateřsky.

„Hraješ si s věcmi, kterým nerozumíš, zaklínači. Měls to nechat v hlíně.“

„Nemohl jsem, to městečko by ghúlové za chvíli sežrali. To ona je budila?“

„Ne, spíš ta pečeť. Když jsi viděl ten pár, nevíš, co dělali pak?“

V místnosti se setmělo, ale ani jsem to nevnímal.

„Nevím, byl to mžik. Ona se zvedla na lokti, podívala se směrem ke mně... No a pak mi došlo, že musím z jámy ven.“

„To ti došlo dobře, poklade. Dám to zatím do laboratoria, ty se jdi vykoupat.“

Chtělo se mi jí vyhovět, chtělo se mi už na všechno zapomenout, ale zdravý rozum mě varoval.

„Ještě jedna věc. Byla tam jedna holka, která mi zachránila život, taková podivná děvka, po vrch nacpaná nějakým svinstvem. Druhý den potom, co jsem bojoval s ghúly, zmizela. Možná ji sežrali, ale neřekl bych. Spíš...“

„Děvka?“ Delie měla najednou hlas jako rampouch. „A jak ti ta panenka pomohla?“

„Viděla z okna, jak mně dávají kouř, a začala ječet.“

„To bylo velmi duchapřítomné, opravdu.“

„Mně to pomohlo,“ řekl jsem po pravdě.

„Poběhlice,“ ušklíbla se, „nic jiného vás, chlapy, nezajímá,“ a já jí ani nepřipomenu, že u ní žádný podomek nevydržel déle než rok, protože z každého už po pár měsících služby padaly gatě. Čarodějnice je náročná... a potrpí si na pořádnou práci.

+ + +

„Del...“

„Uhm?“

„Delie,“ pokusil jsem se ohleduplně vyprostit zpod jejího těla, „budu muset...“

„Lež,“ zavrtěla se na mně.

„Musím, nebo se pochčiju,“ odložil jsem ohledy a nadzvedl ji.

„Vyčůrat a pak vzít kramle, jako bych tě neznala,“ odvalila se ze mě milostivě a přitom si mě měřila tmavýma očima. Má černé vlasy a neuvěřitelně světlou pleť. Nedalo mi, abych si nepokusil představit, jak by vypadala štíhlá. Já ji takovou už nezažil.

„Hned jsem zpátky,“ slíbil jsem a vypadnul.

Když jsem se vrátil, ještě pořád ležela tak, jak jsem ji opustil, rozkošnický rozvalená v posteli. Otevřela oči a důkladně si mě prohlédla.

„Ty jizvy jsou příšerný.“

„Patří to k řemeslu,“ odsekl jsem.

„Příšerně zašitý.“

„Šla to nějaká venkovská babice.“

„Opravím to.“

„Budeš to párat?“ Ve skutečnosti se mi představa, že se bude vrtat v sotva zahojených ranách, moc nelíbila.

„Nebude to bolet,“ ujistila mě.

„Bolest mi nevádí.“

„Vadí, všichni chlapi jsou ufnukaní.“ Přitáhla mě na postel. „Lehni si a drž,“ přikázala. Zvrátil jsem hlavu do polštářů. Nebyla by s ní řeč, dokud neudělá, co chtěla. Držel jsem a nakonec byla přece jen jemnější než ghulové.

~

Služebná postavila na stůl mísu s nádivkou a jídelnou zavoněla šalvěj.

„Jak můžeš tolik sníst a zůstat hubenej?“ povzdychla si Delie závistivě.

„Snadno, v zimě moc jídla nemáme.“

Nespokojeně potřásla hlavou.

„Proč tu nezůstaneš?“

Mlčel jsem a cpal se nádivkou, je to tak rozumnější.

„Tak proč?“

„Dobře víš, že to nejde, Del. Škola, cechovní slib a tak... A vůbec, za chvíli bychom si šli na nervy.“

Oči jí zledověly. To se mi nehodí, potřebuju její pomoc víc než kdy jindy. Utřel jsem si pusou.

„Del...“

„Jdi ode mě,“ odstrčila mě. „Myslíš si: stará ropucha ho tam bude mít a kývne na všechno. Zbavíš se tu blech, olížeš rány a potáhneš zas dál. Za jinýma... za hubenýma zaklínačkama doma, za vřískavou děvkou! Vypadni!“

Je bezpečnější vypadnout, když se Delie zlobí, ale pořád tu byly elfské sošky.

„Když mě tu nechceš jako ženská, pomůžeš mi aspoň jako čarodějnice? Nevím, co s tím zatraceným elfským krámem, a ve Frainu to budilo mrtvý. Deli, dobře víš, že my, zaklínači, tohle neděláme.“

„Mlčela dlouho, ale pak kývla.“

„Máš pravdu, vy zaklínači tohle neděláte.“

Když jsem se znovu posadil ke stolu, podíval jsem se na ni. Měla tvář mokrou od slz.

+ + +

Deliino laboratorium bylo rozlehlé a puntičkářsky uklizené. Ona sama na pořádek nebyla, ale měla lidi... zkrátka na všechno. Možná měla smůlu v tom, že i já si připadal jako jeden z jejích lidí.

Sošky ležely pod poklopem z broušeného skla. Zvedl jsem obočí.

„Pod sklem?“

„Nejen pod sklem, naivko. Taky pod několika vrstvami kleteb. Trvalo mi hodiny, než jsem to aspoň uspala.“

„Aha.“

Pohrdavě si odfoukla. „To není jako omat ty krámy do špinavé košile. Ostatně, byla to ta nejpitomější věc, kterou jsi mohl udělat. Teď tě to zná. Dals jím volt.“

„Deli, soška mě zná? Soška?“ Mágy nechápu.

Sevřela rty. „Jsi idiot, Volmare. Chtěla jsem ti to říct už dávno, ale...“ Popotáhla nosem.

Nesnáším ženský pláč, naše holky brečí, jen když k tomu mají dobrý důvod.

„No tak,“ objal jsem ji kolem ramen a zachumlal se do její hrudi jako do peřiny.

„Až tě zabijou...“

„Co?“ Peřina nepeřina, o zabíjení jsem neslyšel rád.

„Jednou tě zabijou, při téhle práci, a pak se zblázním.“

Já na tohle nemám povahu a Delie postavu, ale zkusil jsem ji upokojit na laboratorním stole. Kupodivu to fungovalo.

„Teď už mi řekneš, co s těma zatracenýma verkama?“

S čarodějnicí se musí jinak než s holkama ze Školy, ale přesto už mě to začínalo zmáhat. Mám svoje roky.

„Řekla bych ti to i bez toho,“ věnovala mi vlahý úsměv a pak ukázala na poklop.

„Máš dvě možnosti. Buď to tu nechat a já to nějak pohrbím, nebo to vzít s sebou.“

„Asi pohřbít, ne?“ nadhodil jsem. Delie se tvářila vážně a mně se ani v nejmenším nechtělo táhnout sošky s sebou.

„A co když je po tobě budou chtít?“

„Kdo?“

Připadalo mi, že to čarodějka trochu přehání.

„Majitelé.“

„Del, vykopal jsem to ze země, kde to leželo kolik stovek let.“

Přitáhla mě k sobě za rukáv. „A co je pár stovek let pro temného elfa, ty jelito.“

Zarazil jsem se. „Mohli to přece vykopat sami.“

„Třeba nemohli,“ pohodila hlavou. „Nepřicházejí tam, kde žijí lidé. Nevstoupili by na pošpiněnou zem. Jsou to...“

„Jo, přepjatí idioti s frňákem nahoru. Del, pokud by něco chtěli, víš, co by dostali?“

„Oni to, co chtějí, a ty bys potkal zubatou,“ okřikla mě. „A netahej na mě šavli, na to nejsem zvědavá.“

„Ne?“ zašklebil jsem se kysele. „Tak co mám teda dělat?“

„Jít na pivo. Budu mít práci, u které tě rozhodně nechci.“

Něco v její tváři mě zarazilo.

„Je to nebezpečný, Del?“

„Padej,“ zachraptěla. „Jsem dost stará, abych se o sebe postarala sama.“

~

Když jsem se vrátil z hospody, ještě v posteli nebyla. Čekal jsem a nakonec jsem usnul oblečený v křesle. Probudilo mě, až když se mi Delie pokusila zout boty.

„Pust', magore.“

„To jsi ty? Myslel jsem, že...“

„Že ti kradu boty.“

Obličej měla skrytý v šeru.

„Stalo se něco?“

„Nic.“

Zvedl jsem jí bradu. Tvář měla ztrhanou a šedou.

„Del, co se děje? To ty elfský krámy?“

Opřela se o mě těžkým měkkým tělem.

„Jo, ale zvládla jsem to. Mělo by být bezpečný s tím cestovat. A teď' pojd' do postele, dneska bych se v ní sama zbláznila.“

+ + +

„Tak co se děje?“ Delie obvykle září, ale ten den byl na ní vidět každý odžitý rok.

„Co se děje, Volmare? Ty věci, které jsi přivezl... musejí elfům chybět. A jestli jim nechybějí, tak je to zatraceně horší, než jsme předpokládali. Chápeš to?“

„Ne,“ odpověděl jsem po pravdě. „Nechápu a nechci řešit Temný. Potřebuju jen vědět, co s tím a jak moc jde o hubu.“

Povzdychla si. „Hodně o hubu. Když si pro to přijdou, prostě jim to dej a klid se. Stáhni ocas, Volmare, a zdrhej. Nedokážeš se jim ubránit.“

„Jsou to elfové, ne?“ zakousl jsem se do jablka. „Není zas tak těžký zabít elfa.“

„Tihle jsou jiní.“ Vytáhla ze zásuvky knihu a důležitě se na mě podívala. Ošil jsem se, připomínalo to Školu. „Budeš mi předčítat?“ zasmál jsem se kysele.

„Jo. Poslouchej... Za hranicí lidského vědění, za světem, je ještě jeden svět, který mohou navštívit jen osoby bohy nadané a setkat se tam s těmi, kteří...“

„Del, nejsem osoba bohy nadaná, takže se s nima asi nikdy nesejdu. Je nutný čist dál?“

„Jistě že je...“ Zatvářila se opravdu podrážděně. „Když tě budou chtít najít, najdou tě. Tak mlč a poslouchej...“ Nadechla se. „Těmi, kteří jej obývají. A pak jsou tací, kteří bloudí mezi oběma světy, protože jejich touha je naléhavá a ani jeden ze světů ji nemůže ukojit. Takových se je nutno střežit nejvíc. Pochopils to?“

„Ne.“ Dostal jsem vztek. „Podívej, znám elfy. Dokonce jsem s pár elfkama i spal. Nebloudí mezi světy, blouděj v noci našňupaný po lese a dá se s nima těžko vyjít, ale to nic neznamená.“

„Ti, kteří tu zůstali.“

„Co zas?“

„Ti, co tu zůstali. Ale ti, o kterých se tu mluví, odešli, nebo se možná jen pokoušeli odejít.“

„Nebo jen šňupali silnější svinstvo.“

„Volmare!“

„Deli, prostě tomu nevěřím, no. Ale dobře, když chceš, jakmile to po mně někdo z nich bude chtít, dám mu to, spokojená?“

„Ty odjíždíš?“ zeptala se podezřívavě.

Kousl jsem se do jazyka. Vypadnul bych rád, ale věděl jsem, že s takovou zprávou musím opatrně. „No, za pár dní bych měl zvednout kotvy, ve Škole mají vždycky řeči...“

„Neříkals, že jsi tam zástupcem představeného?“

„Představené, holčičko, představené, to je o dost horší.“

„Nezamlouvej to. Jedeš. Poznám to na tobě. Takže zítra, nebo až v pondělí?“

„V pondělí?“ zkusil jsem.

Semkla rty, ale nic víc. „Dobrá.“

„Víš, Del, napadlo mě, jestli by to třeba nešlo prodat, možná u vás v cechu. Kupujete přece všelijaká...“

Rána byla skoro jako od chlapa. Delie do mě mlátila pěstmi a ječela jako pomínutá. No, možná by bylo lépe odjezd uspíšit.

+ + +

„Neprodáš to.“

Už jsem byl v sedle a roztržitě jsem přikyvovala naléhavému Deliinu hlasu.

„Neprodáš to, jestli nechceš skončit jako ten ponocnej. To nebyla náhoda.“

Možná jsem udělal chybu, když jsem jí vyprávěl o Frainu tak podrobně.

„A kdybys potkal tu holku...“

„Jasně, dám si pozor, abych sem příště něco nepřitáhl, to mi nemusíš připomínat. Del, já si tě opravdu vážím.“

Zasyčela, až se kobyla pode mnou začala plašit. Delie se dnes vyšvihla do šatů nedefinovatelné barvy, něco mezi švestkou a kosem, o kterých si myslela, že ji dělají štihlejší. Možná dělaly, ale pořád jí byl zatraceně kus.

„Ne kvůli tomu, ale proto, že to místo dokázalo člověka ovládnout a ona tam byla. Možná tam chodila, nebo...“

„Nebo si tam tahala chlapy,“ doložil jsem ohromeně. Bůh ví, co to elfské harampádí vlastně potřebovalo k životu.

„Třeba... Volmare, s elfem si dáš pozor, ale s ní skončíš ve vodorovné poloze jedna dvě a pak...“

„Budu na to myslet,“ zastyděl jsem se najednou a vyprostil nohu ze třmenu.

„Del, dlužím ti hodně,“ přitiskl jsem ji k sobě, objemnou a vonící pronikavě sladkou voňavkou. „Hrozně rád bych pro tebe něco...“

Zvedla ke mně moudré, vědoucné oči... pošetilé oči, když na to přišlo.

„Pojď se mnou do maštale, naposled.“

Hodil jsem uzdu podomkovi a vzal Delii do náruče. Šlo to stěží.

+ + +

Noc. Noc a smůla bylo to, co mě provázelo od Deliiných dveří. Kobyla si natáhla spěnkou, v Bersenu, kam jsem mířil, byla zrovna jakási selská rebelie, takže jsem odtamtud vypadl ještě rád, a kolegyni Marfu jsem viděl jen do té doby, než jsem zjistil, že mě obdarovala stádečkem muněk, a teprve po důkladném profackování přiznala, že sama tenhle problém řeší už od chvíle, kdy se sblížila s jedním baronem. Odvšivení nás stálo stříbrňák a zaříkávačka se na nás tvářila opravdu divně. Bezděčně jsem se podrbal. Další stříbrňák už se mi takhle investovat nechce. Les nad hlavou zahučel v jiné tónině a mě napadlo, že možná ani nebudu muset. Mrtvé nic nesvědí.

Místní mi říkali, že na tom místě není něco v pořádku, ale nebyli schopni přesně říct, co. Přesto zaplatili dva zlaté jen za to, abych se sem podíval. Už to mě mělo varovat. Klímal jsem, zabalený do pláště, a pak to přišlo. Kurjus, jeden z těch větších. Valil se paloukem, hmyzí oči velké jako mísy. Tiše jsem vstal a prohlížel si tu stvůru. Měl jsem podivný pocit odevzdání, když jsem proti němu vykročil, to nikdy není dobré znamení. Ťal po mně kusadly, rychle a neosobně, tak, jak to hmyz dělá. Uhnul jsem, trochu nesmyslně, jako by ze mě spadla léta praxe, kusadla se mi znovu mihla kolem tváře, skoro v panice jsem ve zbrklém krytu nastavil meč a v rameni jsem ucítil nepříjemnou bolest. Zase. To místo mě bolelo už dávno, ale neměl jsem čas o tom rozvažovat, protože mě podsaditý tmavý brouk nutil couvat. Přehlédl jsem jeho lesklý krunýř, byl skoro ve výšce očí. Krunýř a v něm jedno místo, kam se člověk musí trefit. Udělal jsem krok dozadu, ale ostré břity kusadel byly najednou blíž, než jsem si myslel. Mířily k boku, k boku, který mi kdysi, před mnoha a mnoha lety jiný kurjus...

~

Zarazil jsem se. Jiný? Stejný, celý souboj byl stejný jako tenkrát. S vypětím vůle jsem vrátil meč do pochvy a obrátil se ke kusadlům hrudí. Necítil jsem strach, jen nepřičetný vztek, a když se tvor připravil ke smrtícímu zásahu, ani jsem neucouvl. Neměl jsem ostatně proč, děj se náhle zastavil, jako by ztratil cestu, jako by už nebylo kam pokračovat. Tasil jsem meč a sekl po krovkách, ale čepel jen neškodně prosvištěla vzduchem. Iluze. Roztrásky se mi nohy a s ustupujícím vztekem přišel strach. Ten, kdo si se mnou hrál, věděl dost a mohl vědět víc. Všechno. Sáhl jsem do kapsy pro trochu havraního koření, ale pak jsem ruku zase stáhl. Ne, drogy si nemohu dovolit, zaklínačské ani jiné. Zlých snů bylo i tak dost. Opřel jsem se zády o strom a čekal na úsvit.

+ + +

Každou noc jsem čekal na úsvit, každé poledne se mi žaludek svíjel jako po otravě. Když jsem na cestě potkal Frysu, kterou přede mnou drak roztahal po zemi, dokázal jsem už docela společensky pokynout hlavou. Nebyla první mrtvou, která mě v poslední době navštívila, jen to, že vyžadovala důvěrnosti, mě trochu vyvedlo z míry. Měl jsem ji rád, ale s příznaky nesouloží. Když mě opustila a na cestě, v ostrém slunci poledne, znovu prožila svou smrt, nedíval jsem se. Stačilo jednou. Křičela přesně tak, jako tenkrát, a já s překvapením zjistil, že mi stéká slza. Ten večer jsem si koupil dva velké hliněné džbány vína a vypil je tak rychle, jak jsem jen dokázal, zalehl do postele a čekal, co to udělá. Zrána jsem musel vyrazit sakra časně. Rozbité dveře u hospody, něco přeražených nosů a koně, kteří se místo ve stáních promenovali na rynku, bych vysvětloval nerad.

+ + +

Další štace a další dávka nočních můr. Naklonil jsem se nad potok a v jeho hladině viděl odraz strašidla. Lebka potažená zjizvenou kůží, vlasy spleené do špinavých copů visících kolem tváře, a kalhoty, které by bez opasku spadly. No co, nemohl jsem jíst a nemohl jsem spát. Na vodní hladinu jsem hodil kámen a obraz zahnal.

+ + +

„Mistře,“ starostou tu byl kovář, udělaný chlap, jen věk už ho trochu ohnul, „mistře zaklínači, není to moc peněz, ale víc než sto kuldů dát nemůžeme. Nejspíš je to drak.“

„Spiš ne, ale to je jedno,“ pokrčil jsem rameny. „A pokud jde o peníze, když víc nemáte...“

Čučel na mě jako tele na nový vrata. Čekal smlouvání, ale já na ně už neměl sílu. Všechno mě omrzelo, i vstát bylo čím dál těžší, a předsevzetí, že nebudu šňupat koření, mi taky nevydrželo. Dával jsem si všechno, co jsem s sebou měl, tak často, jak jsem snesl.

„Kde má ta potvora bejt?“

„Oto ti to ukáže,“ kývl na svého pomocníka a ten nenadšeně vstal. Vstal jsem taky. Nikdo na rynku se mi nepodíval do očí, když jsem odcházel, a mně to ani nepřišlo divné. Myslím, že v hloubi duše mi smrt přáli stejně jako monstři.

„Tak kde?“